

GS 236 Norrlands

Stora

Fogel-Sandel,

3

Stockholm

Nr 1773.

Sjunges, som: Ett tusend hundra Sex
tio tre.

STENSHOLM,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, 1773.

I.

Ett tusend sjuhundrade sjuttio tre
Sig Sjådrar och Orrar i Stoc-
holm lät se: Med Hjarpar och An-
por i slådar och laß: De kommo wal
hungriga Magar till paß.

2. Blott wane wid Rolden de tåc-
ka små djur, I duggwår och war-
ma snart blifwa de sur: Bepålsade,
sjådrade, snörda i hö, Ej töras de
ut, då det blifwer tö.

3. Ett möte af låten wid Sta-
dens Hö. Sorg, Uppfylde all rym-
den med flagan och sorg: Så hug-
nelig syn, som födan hon är, Så swårt
at ej få, Det man ser och begär.

4.

4. Men dagen den siette just öf-
wer ett tjug, I Månan den första
en ändring man såg: Jag gick intill
Herrar just på samma qwall, Som
lägo, sen de wäl stutit sitt spjäll.

5. Jag hälsade wackert: de kände
min röst. Jag frågade: om någon
tarfwade tröst? En låg uppwid wäg-
gen, som straxt reste sig: Mitt hjär-
ta, han sade, bäst tröstar nu mig.

6. Jag ligger och drömmar: mig
fågnar mitt hopp, Jag swär och be-
dyrar, så snart jag står opp, Skall
fångelse öppnas för hopfrusna djur,
Och många Små Foglar då gå ur
sin bur.

7. Rattkölden med snö-glopp des-
tal gjorde sant, Till Hands-öl om
morgon togs pengar och pant: Båd'
Gummor och flickor wäl prutade köp;
Men

Men ingen för skönhet en fiäder
då njöp.

8. Man munter i synen och sta-
dig till mod, Förnytrade hurtigt
sitt smör och sitt gods, Då winga-
de djuren förutan allt frus Nu skoc-
ketals frupo från bodar i Hus.

9. De buros i säckar, på källar
hem drogs Och knapt war det mer,
än att Gummorna slogs: Om hwem
skull få mera, ell' hwem skull först
få, Och de, som så fingo, sig skyn-
dade gå.

10. De gingo med bördor på
händer och rygg, Och för dem war
Foglen nu mera ej skugg: Han lät
sig handtera med händer och knif,
Sig plocka och skära; ty han ei
had' lif.

II. Den Modiga Djädran war
spak, som ett Lam, Fast än han för-
lo-

lorade sporrar och kam: Och kuttande Drren det minsta ej skrek,
När mordiskt af Roden han gjordes till Stek.

12. Små Hjärpar och Ryppor på stolar i köf Ej kände till dinna af os och af rök: De sattes på balar af itänder halm; Men känslan ej stördes i spisen af qvalm.

13. De lades i grnlor och stungos på spett; Dock qwidde der ingen, at det war för hett: De buros på faten och sattes på bord, Och munnen af fetma wid hwar bit blef smord.

14. De tuggades sönder just så som ett snas, Då smakade ljufligt af win ett godt glas, Då druckos och skålar ur kannor och kruks Och glädje-sång hördes på gator ur hus.

15.

15. Men fågnaden störst bland de Handlande war, Som hade mer fogel i slädarna qwar: De gladdes i hoppet och wäntade köld: För warma de frukta sig mer än för stöld.

16. Den fruktan, go Herrar, min önskan förstör: Allt wintren få haswa, när wintren man bör: Och Sommar, när Sommar bör wara, att få: Så skall all slags handel rätt lyckligt städs gå.

17. Af Handel är Fogel en grufwa af gull: Fast många ha kistor med skatterna full; Dock tömas de ofta för föda och mat: Bland Rätter är fogel en spis delicat.

18. Låt Persien ha Silke och Spanien ull: Låt Silfret förbytas i Ostindisk tull: Låt Falun ha koppar och Bergslagen stål, Låt Småland ha ostar och Enköping kål.

19.

19. Låt Stockholm ha allt, som
för ögonen ses: I Nordiska Själlar
stor rikdom och ges, I watten, i
lusten, i bergen, på jord, Guds god-
het för menniskor blifwer der spord.

20. De leswa der nöjde hwar
en i sitt tjäll, Och äta sig måtta
båd' morgon och qväll: De dela
med andra af sitt öfwerflöd, Och
ge dem godt såfwel uppå deras bröd.

21. Det smakar wäl Herrar, hwar
Jungfru och Fru, Om Sommaren
smöret om Wintern ragou: Ren-
stefar, Elg-tungor de smälta, som
mjöd, Och ätas hos Lappar i stål-
let för bröd.

22. Den Baran, som hit förs med
mycket besvär, Så kostbar och rar, som
begärlig hon är: En samlens och
föper, med'n Marknan påstår, Då
der blifwer Sommar I Fogel ej får.

